

Udvarosok

(Szállodai riport)

Valaki jár a lépcsőházamban. Léptek és tompa koppanások, mintha járóke-
rettel közlekedne. Képtelenség. Ez egy belvárosi ötcsillagos luxusszálloda,
harmadfélszáz szoba, itt erejük és pénztárcájuk teljében lévő emberek for-
dulnak meg. Egyébként meg liftet használnak, a lépcsőházakban semmi ke-
resnivalójuk, oda legfeljebb telefonálni járnak. Kihallgathatnám az akármi-
lyen titkaikat, amiket valami érthetetlen okból a szállodaszobájuk helyett
inkább egy lépcsőházba félrevonulva osztanak meg valakivel a mobiltele-
fonjukon, de többnyire valamilyen szláv nyelven beszélnek. Vagy délkelet-
ázsiai. Angolul, németül stb. csak egészen ritkán.

A zajok alulról jönnek, és érzékelhetően közelednek. Szállodai alkalmazott
kell hogy legyen, bármilyen hihetetlen. Előfordul ugyan, hogy egy-egy londoni,
szobalány vagy akárki egyszerűbbnek találja a lépcsőzést a liftezésnél,
de ez itt a csigás lépcsőház, közvetlenül a személyzeti felvonó mellett. Itt
nem nyerne vele semmit.

Lenézek a mélybe, fehérbe öltözött alakot látok egy villanásra az egyik
lépcsőfordulóban. Egy pillanatra azt hiszem, káprázik a szemem, mert itt
mindenki rőtáru egyenruhát visel, még én is. Ez a szálloda színe, így ne-
vezik hivatalosan: rőtáru. Aztán máris kapcsolok: kivéve Piktort.

Valami vészhelyzet lehet, ha kivezényelték Piktort a létrájával a lépcsőhá-
zakba. Amikor balhé van, kitör a dili, okvetlenül azt a látszatot akarják kel-
teni, hogy mindenki keze alatt ég a munka. Még a gondolata se merülhessen
fel, hogy emberi mulasztás okozhatta a vészhelyzetet.

Már berreg is a telefonom. Luca az, a menedzser.

– Hol vagy? – kérdezi.

– A csigásban.

– Menj a G szintre. Kérj a Piritől két flakon hipót. Mondd meg, hogy én
küldtelek. Ne is kettőt, inkább hármat. Azt akarom, hogy tíz literenként
minimum fél flakont tegyél a felmosóvízbe. Világos?

Luca helyes nő. Még nincs negyven. Kicsit kelekótya, és ha egy-két kollé-
ganője kíséretében levágja az utat a lépcsőházon át, mindig ő az, aki meg-
csúszik a nedves kövön, hiába figyelmeztetik előre a társai. Aztán szégyellő-
sen bocsánatot kér, amiért nemcsak a lábával, hanem a seggével is nyomot
hagyott a frissen felmosott lépcsőn. Szemtől szemben kedves. De ha telefont
ragad, pattogó hangon osztogatja a parancsokat.

– Értettem – felelem.

– És bő vízzel mossál fel, de ne annyira, hogy a lépcső oldalán csurogjon! –
Még egy csomó technikai tanácsot ad, mintha valaha is lett volna a kezében
felmosófa.

– Értettem.

Luca nem mondja ki, de valamiért azt akarja, hogy szantálfa helyett hipószagú legyen a lépcsőház. Ez a szálloda másik ismérve a rőtaranymellett. Az édeskés szantálszag. Az egész épület szantáltól illatozik, még a kukák is. Valami súlyos dolog történhetett, ha ezt az illatot feláldozzuk a sürgés-forgás oltárán.

Zsebre vágom a telefont. Piktör épp ekkor ér a lépcsőfordulóhoz, ahol állok. Igazából Viktornak hívják, csak én nevezem Piktornak saját használatra. Úgy két hónapja bukkant fel a szállodában, a folyosókat rója naphosszat, és a hibákat javíttatja, ahol a személyzet tologatók kocsijai vagy a vendégek húzógatók bőröndjei leverték a rőtaranym falat. Kirí közülünk, és nem csak a fehér overalljával. Rendes srác. Rövidre nyírt, ápolt barna körszakáll van, ő az egyetlen szakállas alkalmazott. Komoly embernek látszik, leginkább szállodai detektívnek képzelném, akinek csak a fedőtevékenysége a festés-mázolás.

– A repedéseket kell glettelnem – magyarázkodik.

– Miféle repedéseket? – Rendes esetben vigyorognék, de most ráncolom a homlokomat.

– A potenciális repedéseket.

– Ezt meg ki találta ki?

– Nyugi. Ha találnék is, nem tudnék mit kezdeni vele.

Felém tartja a glettesvödrét. Az anyag benne rőtaranym színű. A fal az összes lépcsőházban mézsfehér.

– Mi ez az egész? – kérdezem.

– Politikai ügy. Döglött patkányt találtak a mélygarázsban.

34

Lemegyek a lifttel, de nem állok meg a G szinten. Piri úgysem lenne a helyén. Egészen biztosan neki is valami riadóparancsot adtak. A mínusz egyen kiszállok, és bekukkantok a londinerekhez. Egy töltőre akasztott mobiltelefonból szól a rap, de nincsenek a bungijukban, ami nem meglepő, egész nap rohangásznak, mint a mérgezett egerek, viszont feltűnően nagy rend van. Normális esetben itt hegyláncokban áll a mosnivaló, a különböző méretű lepedők, huzatok, törülközők és fürdőköpenyek, el lehet veszni köztük, de most patyolatoskocsik sorakoznak a fal mellett, azokba vannak gondosan beletömődve, ne koszolódjanak lehajítva a padlón. Ez így legalább kétszer annyi időbe kerül. Nem irigylem őket.

Pengét a mi bungink előtt találom, a suvikszépet tölti fel zöld takonnyal. Kiráz a hideg, ha látom. Mármint a suvikszépet. Olyan, mint egy robogó első fele, körkefékkel az alján. Bivalyereje van. Én, ha nem muszáj, meg se próbálkozom vele. Múltkor az egyik igazgató el akarta vinni kölcsönbe, hogy kiganézzon egy lakást, amelyet a nagybátyjától örökölt. Penge megmondta neki, hogy odaadja, de előbb próbálja ki, elbír-e vele. Nem akármilyen látvány volt, ahogy öltönyben-nyakkendőben csetlett-botlott, aztán repült a gép után, mert az istennek se akarta elereszteni a fogantyút. Több vendég épp akkor szállt ki a kocsijából, álmélkodva nézték a különös budapesti rideót a mélygarázsban.

Penge lezárja a súrológép tartályfedelét, rám néz. Nem szeret fölöslegesen beszélni. Most is inkább csak forgatja a szemét.

– Fel kell sikálnunk az egész placcot? – kérdezem.
– Meg a kukatárolót. De ezt én intézem. Te csak söpörj fel, aztán csináld az éttermet.

– És a patkány? – A C szektor felé pillantok, ahol van egy kisebbfajta csődület, négy-öt ember. – Azzal mi legyen?

Penge nagyot néz.

– Ó, a patkány! Hát ahhoz senki se érezte magát elég nagyfőnöknek, hogy arról rendelkezzen. Eltűnteted?

Az emeleti londinerek úgy rajzolják körbe a tetemet, akár a bűnügyi filmeken. Fel vannak háborodva, amiért tönkreteszem a szórakozásukat.

Penge megszállott. Szívügye a szálloda, pedig még csak nem is a szálloda alkalmazottja. Ahogy itt mindannyiunkat, takarítókat, mosogatókat, konyhásokat, éjszakásokat, londinereket, szobalányokat, őt is egy megjegyezhetetlen fantázianevű cég foglalkoztatja papíron, napi négy órában bejelentve. Ezek a cégek nem beszélnek félre, nem beszélnek bruttóul. 7200 forint a napszám. Heti két pihenőnappal 160 ezer körül mozog a havi kereset. Penge albérlete rezsivel pontosan ennyibe kerül. Ezért, hogy megéljen, Penge mindennap dolgozik. Nem túlzás: lassan fél éve vagyok itt a szállodában, azóta még egyetlen napot nem hagyott ki. Ezzel feltornássza a fizetését körülbelül 220 ezerre. (A február tragikus hónap: 15–20 ezer forintos veszteség.)

Akik eljönnek ezekbe az állásokba, mind fiatal, képzetlen, gyökértelen emberek, akiknek nincs sok választásuk. Olyan magasugrók, akiknél állandóan rezeg a léc. Az a tragédiájuk, hogy kicsúszott alóluk a talaj: Magyarország eljutott oda, hogy magasabb a lakbér a fizetésnél. Hiába keresnek átlagos fizetést (a minimálbér másfélszeresét), abból nem telik egy átlagos (egyszobás) bérlakásra. A piac sokszorosan többre értékeli azt, aki munka nélkül eltesz egy egész fizetést, mint aki megdolgozik ezért. És erre nem válasz az, hogy tetszettek volna tanulni. A piac a munkakört árazza be, nem azt, aki betölti. Ha valaki tanul, legfeljebb nem megy udvarosnak, londinerek meg hasonlónak, de valakinek mégiscsak muszáj elvégeznie ezt a munkát (és még rengeteg másikat), amelyet a piac szenttelenül alááraz a lakhatás árfolyamának. Ebből a csapdahelyzetből a rőtáranyszemélyzet – hacsak nem olyan fanatikusok, mint Penge – úgy próbál kitörni, hogy többen bérelnek közösen lakást, vagy fizetési könnyítést alkudnak ki azzal, hogy vállalják az adott lakás felújítását, kifestését stb., aminek rendszerint az a vége, hogy amint végeztek vele, azonnal kiteszik a szűrüket.

Az új belépők még rajtuk is túltesznek naivitásban. Jóval idősebb vagyok náluk, biztos ezért találnak meg rendszeresen a hülye kérdéseikkel a személyzeti liftben, ahová alig bírunk benyomakodni egyszerre, én a lapátos seprűmmel, felmosófámmal és vödörrel, és például egy újonc emeleti londiner a szennyeskocsijával.

– Bemondták, hogy január egytől emelkedik a minimálbér. Akkor februárban már magasabb fizut kapok?

Türelmesen elmagyarázom neki.

– Figyelj, te azzal ne törődj, hogy a kormány mit mond, mekkora adót vet ki vagy miféle intézkedéseket hoz. Az terád nem vonatkozik. Neked a cég megígért óránként kilencszáz forintot, te azt fogod kapni, ha esik, ha fúj.

Azt már nem teszem hozzá, hogy te szó szerint napszámos vagy: nincs fizetett ünnep, nincs fizetett szabadság, nincs táppénz, nincs nyugdíj. Ha dolgoztál, megkapod a napszámodat. Ha nem dolgoztál, nem jár semmi. Nincs ingyenebéd.

Azazhogy mégis van. Ez az egyetlen juttatás, az ingyenebéd. A személyzetnek van egy különétkezdéje különsefével egy eldugott lépcsőházban. Az ember azt hinné, hogy aki a személyzetnek főz a maradékból, az csakis egy mellőzött, megkeseredett szakács lehet, aki hajdan Michelin-csillagokról álmódott. Korántsem. A személyzeti séf jókedvű, nagydarab fiatalember. Olyan, mint a kormány: hogy vigasztaljon bennünket, bruttóul beszél. Nagy táblára mindennap felírja a menüt, mondjuk Eszterházy-rostélyos vagy csirkemell Dubarry módra. Esetleg Angus marhahátszín. Aztán amikor a kezedhez kapod, a bruttó Eszterházy-rostélyosból nettó brassói aprópecsenye lesz. A bruttó Dubarry-csirkemell nettó bácskai rizses hús. A bruttó marhabélszín nettó rántott hal. De ezt senki sem veszi rossz néven. Miután szedett nekünk, összeérintjük az öklünket a séffel. Miután visszavittük a tálcát, a magasba emeljük a hüvelykujjunkat. Mi vagyunk Budapest legfénylőbb csillaga.

36

Hárman vagyunk udvarosok a szállodában: Penge, én és a bolond gyerek. A háromból naponta ketten intézzük a kukákat és tartjuk tisztán a nagy, közös tereket, dohányzóhelyeket meg hasonlókat. Nem nagy ügy, kora délutánra végzünk az egésszel, mégis nehéz embert találni rá. Amikor az első napokban kiküldtek a sarokra, hogy kísérjek be egy új felvételist, aki nyolcra ígérte magát, a szekus (biztonsági őr) a személyzeti portán lehűtött:

– Fölösleges itt szobroznod, nem fog jönni. Az udvaros és a mosogató, ez a kettő mindig megígéri, aztán sose jön.

Ebben nyilván van igazság, de beszédesebb az a kiterjesztés, hogy aki ezen a személyzeti bejárón bejön az egyik nap, nem biztos, hogy bejön másnap vagy harmadnap is. Penge azonban élő cáfolat, itt van több mint három éve, jön minden reggel, legyen az hétköznap, hétvége, piros betűs ünnep, egyre megy, és ez szemlátomást feljogosítja arra, hogy biztos egzisztenciának tartsa magát, és nagy terveket dédelgessen.

El akarja vinni a nőjét nyaralni a bolgár tengerpartra.

De a nagy terv nem ez. Nem a mikor, hova, hogyan. Hanem a miből.

Penge folyton le van égve, ami nem csoda. Rekordösszegű fizetésének, ami fizikailag tovább már nem növelhető, csaknem 80 százalékát elviszi azt albérlés. Hallom a telefonhívásokból, hogy egy-két ezressel valakinek mindig tartozik. Nem tudom, mióta érlelődik nagy tervéhez a nagy terv, de most, a nyár közeledtével összeállni látszik.

A Nagy Őrülési Jelenet.

Penge azt találta ki, hogy egy hétvégén, amikor nincs főnökség, eljártssza a Nagy Őrülési Jelenetet. Fog egy megrakott londonerkocsit, vérben forgó

szemekkel összevissza rohangál vele a folyosókon, ezt az egészet egy haver lefilmezi, és a felvételt jó pénzért eladják az RTL Klubnak.

A részletek titkosak. Az előkészületekből annyi látszik, hogy sűrűn ül ki Piktórral a szálloda mögötti dohányzólépcsőre, hüvelyk- és mutatóujjakkal képkockát imitálva magyaráznak egymásnak, mint filmrendező és operatőrre. Feltuningolt egy szennyeskocsit, hogy kerék, fék, rácsozat rendben legyen, és félreállította, ne akarja munkába fogni senki. Ehhez persze be kellett avatnia a londonereket, de a londonerek rendes gyerekek, szarnak mindenbe. Így is, úgy is ők a szálloda fekete bárányai, mindenki őket szidja, hallom a liftben, mert nem hozzák azonnal, mondjuk, amikor egyszerre tíz szobalány kér sürgősen vasalót, lepedőt vagy fürdőköpenyt. Az ő szemükben a szálloda örültek háza, és ennek minden megnyilvánulását pártolják.

– Aztán valami jó kis rapet tegyél rá zenének!

A Nagy Őrülési Jelenet vége még nincs eldöntve. Penge tanácstalan, hallom a telefonjaiból. Az „A” változatban átrobog a wellnessrészlegen meg a tetőkerten, és egyenesen belebucskázik a kinti úszómedencébe. A „B” változatban szennyes ágyneműhegy állja az útját a szállodafolyosón, abba csapódik bele. A „C” változatban valaki elkiáltja magát: „Vigyázz, lépcső!”, és ő visszakiált: „Tu-dom-dom-dom-dom...”

Penge nem sieti el a döntést. Számára a Nagy Őrülési Jelenet olyan, mint a családi ezüst. Szüksége van arra a tudatra, hogy van valami, amit pénz-zé tud tenni, ha nagyon megszorul. Úgyhogy sűrűn előveszi, fényesítgeti, de nem ad túl rajta. Mondjuk, útban az étkezőbe egyszer csak megtorpan, rámered a plafon alá szerelt biztonsági kamerára a folyosófordulóban, és félhangosan dörmög:

– Ha a srácok elég magas lepedőhegyet hordanak ide a kamera elé, akkor a szekusoknak fingjuk se lesz, mi folyik...

A kameratudatosság mélyen beleivódik minden alsóbbrendű szállodai dolgozóba; valószínűleg ez adott ihletet a Nagy Őrülési Jelenethez. Biztonsági kamerák merednek az emberre lépten-nyomon a folyosókon és előtereken, és ebben nincs semmi kivetnivaló: ha egy szállodában galiba van, visszakereshető kell hogy legyen, ki hova ment be. Még ott is van kamera, ahol nincs.

A személyzeti lift mindig megáll a földszinten, és kinyílik az ajtó. A vendégek, akik lépcsőzés helyett a személyzeti lifttel kívánnak feljutni a mélygarázból a földszintre, azt hiszik, ez a megoldás az ő kényelmüket szolgálja. Az új belépők bosszankodnak a fölösleges megállón, és nem tudják mire vélni a dolgot. Aztán vagy maguktól rájönnek, vagy a régi motorosok felvilágosítják őket.

A liftajtó azért nyílik ki a földszinten minden esetben és marad nyitva hat másodpercre, hogy az előtér biztonsági kamerája három-négy méterről benézhesen a liftbe. Ahová technikai vagy személyiségi okokból nem szerelhetek kamerát.

A kameratudatosság mást és mást hoz ki mindenkiből ebben a hat másodpercben. Egyesek egykedvűen, félszegen vagy zavartan a kezelőpanelt bámulják, a profiljukat engedik látni, vagy éppenséggel hátat fordítanak. Mások kihívón szembefordulnak a kamerával, pofákat vágznak, gesztikulál-

nak, csókokat dobálnak. Megint mások szó szerint a feneküket mutogatják, és még ez a jobbik eset, mert vannak, akik mutogatnak mást is. A szobalányok többnyire negédesen mosolyognak a felvevőgép lencséjébe. Vagy ahogy máskor, kivagyin, az orrukat fennhordva. Ez az egész nemegyszer hangulat kérdése. Sokszor találok földre kuporodott, arcukat a térdükre font karjukba temető szobalányokat a lift sarkában. Ez a póz talán a kamerának szól, de lehet, hogy egyszerűen csak összeomlottak, mert ugyanígy maradnak azután is, hogy a liftajtó becsukódott. Nem szólok hozzájuk, és ők se szólnak hozzám. Így utazunk akár hat emeletet.

A szobalányok a legsérülékenyebbek az egész garnitúrából. Szinte kivétel nélkül mind egészen fiatalok, ugyanaz a süldőlánysokaság, amelyik száz éve, jobb híján, cselédnek állt. Elődjeikhez képest azonban ők már hivatalból csinosak, elegánsak; rőtáru kosztümkabátjukon a rafinált fekete oldalrátét karcúsító hatást kelt, egyben rangjelzés is, háromféle szélességben készül: az imitált darázsdereket ki kell érdemelni. Kitörési pontnak az életükben az az egyetlen lehetőség kínálkozik, hogy hátha felfigyel rájuk, mondjuk, egy férfi (gazdag szállodavendég) vagy akár az egész világ (a következő X-faktor-válogatón). Addig is marad a születés- és névnap partik drága pénzen vett csillogása – naponta látom a kitűzdelt limuzinos fotókat a szolgálati helyiségek falán. Talán pont emiatt céltáblák. Ha néha beül az étkezdébe egy középvezető (férfi), az előszeretettel szégyeníti meg őket mindenki előtt olyasmikkel, mint hogy:

– Maguk nem szoktak köszönni, ha belépnek valahová?

Vagy:

– Maguk nem szoktak kezet mosni evés előtt?

Ilyenkor egy napig ég az arcuk, aztán másnap újra csivitelve jönnek be az étkezdébe, és „Ne hari!” kiáltással robognak le mellettem a frissen felmosott lépcsőházban. Csak a középvezetőkkel vannak folyamatosan fasírtban. Persze nem mindegyik. Akiknek igazán jól áll a szénájuk, a darázsderekiuk nem a G szinten étkeznek a személyzetiben, hanem az étteremben.

Egy szobalány minél fiatalabb, annál távlatosabb terveket dédelget, ám a londonerekkel és udvarosokkal pont fordítva áll a helyzet. Szerencsét próbálni jönnek, papír és szaktudás nélkül, tényleg mint a népmesében. Minél fiatalabbak, annál kevesebb bennük a céltudatosság, és pont ezért nehéz kötőféken tartani őket. (Kirúgni azonban csak a legritkább esetben rúgnak ki valakit; legutóbb egy fiatal srácot azért tettek lapátra, mert túl sokat csapta a szelet munkaidőben egy szobalánynak.) Nincs rangsor sem, ami megossza őket: mindenki egyforma rőtáru pólót, zsebes melósnadrágot és márkás edzőcipőt hord. Ezt a legutóbbit nem a cég adja. Mindenki maga veszi. Csóró társaság, pláne akiknek az albérlet viszi el a teljes fizetését, de a cipőre nem sajnálják a pénzt. Ez alól nincs kivétel. Penge már a legelső nap azt tanácsolta, hogy én is ruházzak be egy drága edzőcipőre.

– Itt mi egész nap mozgásban vagyunk, fel-alá a mínusz egy és a hatodik közt, ezt csak jó minőségű lábbelivel lehet végigcsinálni. A főnök erre még előleget is ad, ha kérsz.

Lábbeli. Penge néha ilyen választékos szavakat használ. De nem igaz, hogy ezek a fiúk annyira kényesek lennének a lábukra. A Nike Air Jordan nekik rendjel, cserélhető tetoválás, a maguk szintjén azt akarják kifejezni vele, hogy egy úr a pokolban is úr. Mi tagadás, elég meghökkentő, ahogy a szennyeskocsit tolják vagy a moslékoskukát húzzák összepiszkolódott ruhában, de ilyen csili-vili százdolláros szupercipővel a lábukon. A maguk sajátos módján minden ellen láznak. A fizetésük ellen úgy, hogy amennyi marad a kötelező megélhetésen túl, azt az utolsó fillérig eltippmixezik. Ha nyernek, vesznek egy új Air Jordant. Ha veszítenek, kitombolják magukat a plafont behálózó csővezetékekről lógó, párnahuzatból tákolt, isten tudja, mikkel megtömött bokszsákokon a pincebungiban. És közben egyfolytában szól a zene elleni lázadás zenéje, a rap. Akkor is, ha nincsenek odabenn.

Penge persze elüt ettől átlagtól, de csak mert idősebb, és ezért több benne a céltudatosság. Még így sem lehet sokkal több harmincnál. Magas, keménykötésű, markáns arcélú srác, a vonásaiban túladagolt keserűséggel. A haját tengerészgyalogos módjára nyírja, középen kakastaréjt hagy, úgy néz ki, mint egy indián törzsfőnök, aki már megivott jó pár üveg tüzes vizet és megélt jó pár átcseszést a fehér ember jóvoltából (miközben persze ő is az, és valószínűleg nem hagyott válasz nélkül jó pár ilyen átcseszést). Megjelenése ellenére mélységesen jóindulatú, lelkiismeretes, csak ebben a versenytársadalomban valahogy nem találja a rajtkövét.

Ettől függetlenül nem egy elveszett ember. Most is, vésztartalékát, a Nagy Örülési Jelenetet be se vetve, sikerült megfinanszíroznia merész tervét, a tengerparti nyaralást Burgaszban. Nem mondja, hogyan jött össze a dolog, megcsípett egy olcsó last minute utat, nagyot kaszált a tippmixen, kölcsönkért, esetleg nagy merészen vagy éppenséggel pimaszul, zsarolással határos módon fizetéselőleget vett fel. Egyszer csak, derült égből villámcsapásként nekem szegezi a kérdést.

– Szerinted elboldogulsz a bolond gyerekekkel másfél hétig? Teszem azt, keddtől?

A bolond gyerekekkel még sose találkoztam. Ő olyankor jön, amikor én nem. Annyit tudok róla, hogy kifelé áll a szekere rúdja. Persze kié nem?

– Természetesen – felelem.

– A cirkáló hosszúságú városi terepjárók az emberiség utolsó kétségbeesett kísérlete a zabszalma és a tudatalatti közti szakadék áthidalására. Konkviztádor legyen a talpán, aki felismeri a pezsgős malacot sátoros ünnepeken az ázott ponyván!

A bolond gyerek rendszeresen zavarba hoz, mert hajladozás közben sose tudom, hogy hozzám beszél-e, vagy csak mondja a magáét. De most biztosan nem hozzám beszél, mert egy kuka tetején ül, háttal nekem, és a kiválogatott üvegpalackokat hajigálja tíz kukával odébb a szelektív gyűjtő felé. Legfeljebb 20 százalékos a találati arány, a többi üveg félremegy, levágódik, darabokra törik a betonon.

– A kvantumugrásokkal közeledő Damoklész hóhérkardja befoltozta a fekete lyukat a címeres gazemberek dobszaván, de korai még az öröm! Jön még kutyára dérrel-dúrr!

Tizenhat kukánk van és négy szelektív konténerünk. Végzek a pillepalackok kiválogatásával, és megpróbálok elslisszanni a fiú mellett, de észrevesz, leugrik a kukáról, és megragadja rőtáruany pólómat.

– Figyelj, serteperte főnök, a Penge biztos neked is azt mondta, hogy így húzd a felmosófát, de te ne úgy húzd, hanem így húzd! – Elereszti a pólómat, felkap két pezsgőspalackot, azzal mutatja, hogy csináljam és hogy ne csináljam. – Ha rám hallgatsz, tizenöt perc alatt kész vagy egy lépcsőházzal!

És még ugyanazzal a mozdulattal, csípőből elhajítja a pezsgőspalackokat. Az egyik csont nélkül az üvegeskukába talál. A másik szétpoosszan.

– Szép dobás – mondom. – Okés, ha egyedül megcsinálom az összes lépcsőházat, te meg a kukatárolót?

– Áll az alku! – Máris szerszámot ragad, és mintha havat lapátolna, utat tol nekem a szikrázó üvegcserepek közt a kukatároló bejáratáig.

Kicipelem a pillepalackos zsákokat, és az ajtóból visszanezek. A fiú szerelmes a kukákba. Imádja bontogatni-válogatni a szállodai szobák szemeteseit, a kidobott kozmetikumokat magára keni, a piásüvegekbe bele-belenyal. Bezzeg a konyha moslékoszsákjait rám hagyja. Az imént talált egy egyrészes női fürdőruhát. Latolgatta, hogy hazaviszi, aztán inkább ráhúzta egy kidobott fogásra, és feltette valami réges-régi, ismeretlen rendeltetésű gépberendezés tetejére a kukatároló végében. Úgy néz ki, mint valami bizarr egyházi zászló. Jó magasra tette, úgyhogy valószínűleg ott fog porosodni örök időkre, amíg a szálloda áll, és rövidesen már senki se fogja tudni, mi akar az lenni, és hogy került oda.

40

Másfél hét. Most belekóstolunk, milyen az, amikor valaki megállás nélkül, mindennap robotol. Mint Penge. Besokallunk tőle, a dolog kilátástalanságától, és idővel nekünk is megfordul a fejünkben egy őrülési jelenet.

Egy hét után kezdünk rigolyákat felvenni, ki-ki a maga módján. A koszos felmosóvizet én eddig előírászerűen felvittem a kinti világba, hogy az utcai lefolyóba öntsem, de most a beleöntöm a rámpa alján az esővízgyűjtőbe vagy valamelyik szolgálati helyiségben a falikútba, pedig tudom, hogy el fognak dugulni, aztán majd nekünk kell a bűzös iszapot kipucolni. Ő meg eddig pont fordítva, az esővízgyűjtőbe vagy a falikútba öntötte, de most felviszi a rámpán a kinti világba kiborítani, mert utána csatangol fél órát a környéken. Puma Sneakersében még csak nem is látszik lógós melósnak.

A munkanap végére a szálloda felhőkarcoló lesz, a lépcsőházakban a lépcsők sose fogynak el, akár így húzzuk a felmosófát, akár úgy. Én alulról jövök felfelé, hogy a tetőre érve kámforrá váljak, és az úszómedence szivattyúházából fél órán át bámuljam odafentről a várost. Ő felülről jön lefelé, hogy a mélygarázsba érve bekucorodjon a sarokba, és fél órán át bámulja az autócsodákat.

Az étterem, amely az andalító filmzenére végzett felmosással eddig a nap fénypontja volt, most akadálypályává válik, a lány dallamok pattogó katoná-

indulóknak hangzanak, és én már nem szedem össze az asztal alá hullt, porzivót kikerült reggelimaradványokat, hanem a felmosófámmal rutinosan bepaszszolgom az asztalok vastkos tartóoszlopa alá, mint valami jégkorongos. Ő eleve feladja az akadálypályával való küzdelmet, és a felmosófára támaszkodva magyaráz valamit a pincéreknek-pincérnöknek az étterem túlsó végében. El se tudom képzelni, mivel traktálhatja őket, mindenesetre tátott szájjal hallgatják. Még az is lehet, hogy ultimátumot ad, rapzenét követel.

Már nem igazán hiszünk benne, hogy Penge visszajön. Csak erre a pillanatra várt, hogy mint a mondabeli révész, a kezünkbe nyomhassa az evezőlapátot, és onnantól nekünk kell gályáznunk mindennap, megállás nélkül, ahogy ő eddig. És ettől mintha érzékenyítő tréningen estünk volna át. Én békén hagyom a pókokat a zugokban, bármekkora hálót szőjenek is. Ő nem kergeti el a varjút, amelyik reggelente a tetőtéri úszómedencébe jön száraz kenyeret áztatni. Söprünk, felmosunk, pucolunk, guberálunk és cipekedünk, és közben az jár a fejünkben, hogy ez lehetetlenség, ezt nem lehet csinálni éveken át mindennap, egy ország nem működhet úgy, hogy egy normális fizetés nem elég egy normális albérletre.

Ő adja fel előbb: egyszer csak nem jön többet. Kilenckor megpróbálok ráte-lefonálni. Nem veszi fel. Tízkor, a hotelszobák szemeteszsákjainak bontogata-tása közben felhívom Lucát, a menedzsert.

– Nem jött be – közlöm lakonikusan.

– Ki nem jött be?

Püff neki. Most döbbenek rá, hogy a nevét sem tudom. Semmit se tudok róla. Itt, a mélyrétegekben nem szokás firtatni senki előéletét. Ezt muszáj volt megszoknom. Kezdtém gyanús lenni a kíváncsiságommal.

– A társam. A másik udvaros.

– A Levente?

– Az. – Legalább most már tudom a nevét. – A Levente.

– Talán csak késik.

Luca már csak ilyen optimista. Én nem.

– Egyedül nem tudom megcsinálni az éttermet délig.

Ezt Luca is tudja. Kicsit töri a fejét, aztán azt mondja:

– Azért csak kezd el. Mindjárt küldök valakit.

A bungi előtt a felmosóvizet keverem, amikor azt látom, hogy begördül a mélygarázs mellettünk lévő szektorába a fizetésnapokról jól ismert piros Peugeot, és kiszáll belőle egy jóvágású, elegáns fiatalember. Józsi, a főnökünk. Meresztgetem a szemem, hogy kit hozott mellém, de nem hozott senkit. Odajön hozzám.

– Nincs szabad emberem – mondja mosolyogva. – Kénytelen lesz elbeérni velem. Máris átvedlek.

Besiet a bungiba, és pár perc múlva kijön teljes fegyverzetben: hotelcímeres rőtaranypólóban, rőtaranymelósnadrágban, vödörrel, törlőronggyal, felmosófával.

– Ugye, hogy kiköpött udvaros vagyok? – illegeti magát.

A főnök nagyon jó srác. Ő, Penge és a többiek olyanok, mint a főbejárat boltzatát tartó Atlaszok: a vállukon viszik a szállodát.

De nem tudom megállni, hogy ki ne ábrándítsam.

– A cipő – mondom.

– Mi van a cipőmmel? – Néz le meghökkenve a lábára. Ócska félcipő van rajta, rendes esetben valószínűleg a kertjében használja fűnyíráshoz.

– Egy igazi udvaros márkás edzőcipőben jár.

– Ó, tényleg!

És elgondolkodik. A tekintetét a lábamra szegezi. Rajtam meg elnyűtt tenrefocipő van. Azt nézi meredten. Kezdem azt hinni, lebuktam. De váratlanul a zsebébe nyúl, és előhúz egy húszezrest.

– Figyelj, öreg, ne járj ilyen szakadtan. Vegyél magadnak egy rendes munkacipőt.

Szerzőink könyvei

